

رویکرد برنامه درسی حوزه تربیت و یادگیری فارسی

کتاب فارسی پایه سوم، بر بنیاد
رویکرد عام «برنامه درسی ملی جمهوری
اسلامی ایران»، یعنی شکوفایی فطرت
الهی، استوار است و با توجه به عناصر
پنج‌گانه (علم، تفکر، ایمان، اخلاق، عمل)
و جلوه‌های آن در چهار پهنه (خود، خلق،
خلقت و خالق)، بر پایه چهارچوب «برنامه
درسی حوزه تربیت و یادگیری فارسی دوره
ابتدایی»، سازماندهی و تألیف شده است.

رویکرد خاص برنامه زبان‌آموزی بر آموزش مهارت‌های
زبانی و فرازبانی یا مهارت‌آموزی، استوار است. به همین روی، همزمان به
دو پهنه مهارت‌های خوانداری و مهارت‌های نوشتاری و نیز مهارت‌های
فرازبانی (تفکر، نقد و تحلیل) پرداخته شده است.

هنگامی که دانش‌آموز فارسی زبان، در هفت سالگی وارد مدرسه می‌شود، می‌تواند از
زبان فارسی برای انتقال و درک پیام استفاده کند؛ بنابراین به نظر می‌رسد دو مهارت سخن گفتن
و گوش دادن را می‌داند. بدیهی است به این ترتیب دو مهارت خواندن و نوشتن است که به عنوان
نیاز واقعی برجسته می‌شود. در این هنگام، آموزش آغاز می‌شود و زمانی که زبان‌آموز بتواند متنی
را درست و روان با صدای بلند بخواند و املاي بدون غلطی هم ارائه دهد، به نظر می‌آید، هدف
حاصل‌گرفته است و دانش‌آموز دو مهارت دیگر را نیز آموخته است. سؤالی که مطرح می‌شود
این است: «آیا دانش‌آموزی که به این صورت تعلیم دیده است، واقعاً مهارت‌های زبانی را یاد گرفته
است؟» پاسخ به این پرسش کاملاً روشن است. نگاهی که در این سبک آموزش حاکم است بسیار
سطحی است و از ابتدایی‌ترین مرحله مهارت‌های زبانی فراتر نمی‌رود.

بر پایه برنامه درسی فارسی، تقویت مهارت‌های زبانی هدف اصلی آموزش است. در کتاب
فارسی سوم دبستان به آموزش سطوح پیشرفته چهار مهارت اصلی زبان پرداخته شده است.